

A Palota Galériában kiállított művek központi témája az omladozó téglafal, amelyet a művész nagyméretű vásznanak örökít meg. Ezzel megkérdőjelezi a képhordozó és a művészi ábrázolás közötti klasszikus viszonyt, hiszen ilyen relációban hagyományosan a vakolt felület mindig mint hordozó jelent meg. Saját bevallása szerint az omladozó fal mint különböző matériák felületi játéka, azok véletlenszerűsége és az adott matériát megmunkáló ember alkotta geometrikus ritmika együttes jelenléte foglalkoztatja, azaz a sima felület és a rusztikus, merőben más minőséget hordozó téglafal, a káosz és a rend, az emberi alkotás és a természeti erők pusztító ereje kerülnek szembe egymással.

A megfestett valósággrészlet érzékeny kiválasztásával a művész egyfajta feltáró munkát végez: a régész objektivitásával dokumentálja az épített környezet enyészését. Egy lehetséges olvasat szerint ez lelepleződé, de akár önfeltáró folyamat is lehet. A festői megfogalmazás révén a pusztulás nyomasztó érzése melankolikus szépséggé lényegül át, amelyben a romantika romkultuszának távoli visszhangjára ismerhetünk. A pusztuló falon azonban megjelenik a hibátlan utcanévtábla képe is, amely mintha a természeti erőkhöz felülemelkedő ember dicsőségét hirdetné: az elmúlással való együttélés képességét.

A most kiállított sorozat több darabját vedutaként definiálja a művész. Posta Máté szerint „Velencébe az utazó nemcsak festményei, a Canale Grande villái vagy a San Marco-székesegyház miatt emlékezik, hanem a patinás kis utcái, a szebb napokat látott épületei is bevésődnek tudatába, melyek így, viseltes állapotukban is fenségesek, és hozzátartoznak a város atmoszférájához.”

A festett utcatáblák ábrázolása felveti a szöveg és a kép viszonyának problematikáját is. Vedutái esetében az utcatáblák nemcsak mint a kiválasztott realitás darabjának szükségszerű részletei jelennek meg, hanem helyspecifikussá is teszik az egyébként hétköznapi látványt. Az olasz kultúrát nem csak az utcanevek segítségével idézi fel. Az *Arany Metszés* című kompozíción a vakolattól megfosztott, egyenetlen téglafal előtt egy monokróm vascső jelenik meg. A napfény által megvilágított és hangsúlyossá tett rusztikus téglák kiváló lehetőséget nyújtanak a ritmus, a faktúra, a tömegek és a színek viszonyának vizsgálatára. Ezzel szemben a homogén felületű, mértani formát öltő vascső egyfajta minimalista elemként jelenik meg. Az első ránézésre önkényesen kiválasztott valósággrészlet esetlegességét a kép címe korigálja, hiszen a képfelületet a cső épp az arany metszésnek megfelelően osztja két részre.

Veduták

Posta Máté kiállítása

KARLIK ANETT

Palota Galéria, 2018. I. 5–28.

A kiállítás minden darabján hangsúlyos szerepet kap az idő és a mulandóság. Kifejezetten az elmúlás bemutatására szánt kompozíció a *Vanitas*, mely a fa öregedésével utal az enyészetre. Posta Máté *Vanitas*-án a vászon egészét egy textúra tölti ki. A hibátlan, ép álla-

potú festett fa, illetve a megkopott, eredeti felületét is látni engedő felület egyszerűségében rejlik az igazsága: az elmúlás és a pusztulás hétköznapi tapasztalatunk természetes alapélménye. Egyetlen figurát jelenít meg csupán művészettörténeti utalásként: a légy alakja a holland kismesterek csendeleit idézi fel, ahol mint a mulandóság szimbóluma volt jelen.

Posta Máté alkotásait egyszerre szemlélhetjük imitációként és rekonstrukcióként: egyszerre beszélhetünk a valóság leképezéséről és újraalkotásáról.

POSTA MÁTÉ:
Ponte e Calle del Forno, 2016,
olaj, vászon,
130×160 cm